U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci navrhovatele: **T. Č.**, proti **České republice** jako nástupkyni Československé republiky a její tehdejší státní instituce Osidlovacího úřadu a Fondu národní obnovy v Praze, o určení, že rozhodnutím Osidlovacího úřadu a Fondu národní obnovy v Praze ze dne 30. 5. 1949 č.: 66.000/1523/1949-IV/3, byl porušen zákon,

takto:

I. Návrh **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Navrhovatel podal dne 15. 4. 2010 u Nejvyššího správního soudu návrh na zjištění, zda v případě jeho zamřelého otce A. Č., narozeného X, zemřelého X, byl státními orgány v poválečném přídělovém řízení porušen zákon. V roce 1945 byl jeho otci v Karlových Varech svěřen do národní správy dům s pekařskou provozovnou a obchodem, jehož dosavadní vlastníci byli určeni k odsunu do Německa. Ještě v témže roce doplatil dluhy a hypotéku po německých vlastnících a pustil se do modernizace svěřeného podniku. Celý konfiskát měl v roce 1945 hodnotu 413 000 Kč. Počátkem roku 1948 otec podal žádost o odkoupení spravovaného konfiskátu, Okresním národním výborem byla stanovena cena za podnik bez nemovitosti 130 000 Kč a zároveň byl doporučen příděl domu. V průběhu roku 1949 došlo ze strany již komunistických přídělových institucí k neoprávněné manipulaci, kdy cena za přidělený podnik v rozhodnutí o přídělu činila 406 000 Kč, což je po odpisech původní hodnota celého konfiskátu, včetně domu, avšak příděl domu byl popřen. Tím došlo k trestnému činu podvodu na jeho otci. Takové jednání bylo v rozporu se všemi tehdy platnými zákony. Žalobce se již domáhal vydání nemovitostí - domu č. p. 982 se zastavěným pozemkem p. č. 2147, obojí v k. ú. Karlovy Vary, jeho žaloba však byla zamítnuta, odvolání proti prvostupňovému rozsudku nebylo vyhověno, a neuspěl ani s dovoláním proti rozsudku odvolacího soudu - Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2003, č. j. 11 Co 316/2003 - 261, protože dovolání bylo odmítnuto Nejvyšším soudem a to usnesením ze dne 26. 10. 2004, č. j. 28 Cdo 528/2004 - 283. Žalobce má za to, že dojde-li soud ve správním soudnictví na základě této jím podané žaloby k závěru, že v přídělovém

řízení byl Osidlovacím úřadem a Fondem národní obnovy zákon skutečně porušen, měl by vynést rozsudek a popřípadě nařídit obnovení soudního procesu, který rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2004 pro něj neúspěšně skončil, a tím bude cesta k získání uvedených nemovitostí pro něj otevřená.

Z návrhu a z navrhovatelem přiložených příloh vyplývá, že navrhovatel již občanskoprávní cestu k získání uvedených nemovitostí vyčerpal se závěrem pro něj nepříznivým, totiž, že jeho otec nenabyl nemovitosti do vlastnictví a (mimo jiné) mu nemohl ani po jejich odnětí státem vzniknout restituční nárok (podle restitučních předpisů, tady z. č. 87/1991 Sb.).

Správní soudnictví se stalo součástí právního řádu novelou občanského soudního řádu zákonem č. 519/1991 Sb. s účinností od 1. 1. 1992 (část pátá o. s. ř. - § 244 a násl.). Podle čl. III. zákona č. 519/1991 Sb., ustanovení přechodná a závěrečná, bodu 4., písm. a) projednávání žalob proti rozhodnutím správních orgánů podle hlavy druhé části páté bylo možné jen u těch správních rozhodnutí, jež po vyčerpání přípustných opravných prostředků nabyly právní moci počínaje dnem účinnosti tohoto zákona. Protože rozhodnutí Osidlovacího úřadu a Fondu národní obnovy v Praze bylo vydáno 30. 5. 1949 a nabylo právní moci před 1. 1. 1992, před účinností zákona č. 519/1991 Sb., nebyly splněny podmínky pro jeho přezkoumání ve správním soudnictví ani za účinnosti části páté o. s. ř. nazvané správní soudnictví účinné do 31. 12. 2002. Část pátá o. s. ř. – správní soudnictví - byla zrušena nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 6. 2001 uveřejněným ve Sbírce zákonů pod č. 276/2001 Sb., dnem 31. 12. 2002. Dne 1. 1. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále také s. ř. s., který podle svého § 1 upravuje pravomoc a příslušnost soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví a některé otázky organizace soudů a postavení soudců, a postup soudů, účastníků řízení a dalších osob ve správním soudnictví.

Podle § 2 zákona č. 150/2002 Sb., ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.

Osidlovací úřad a Fond národní obnovy v Praze rozhodl o přídělu drobného živnostenského podniku dne 30. 5. 1949 č.: 66.000/1523/1949-IV/3, tak, že otci žalobce A. Č., pekařovi, přidělil do vlastnictví přídělovou podstatu podniku Julius Grand, pekařství, Karlovy Vary, Stalinovo nám. č. p. 982/1. Rozhodnutí obsahuje i část, podle níž žádosti na sloučení domku č. p. 982/1 se nevyhovuje z důvodu, že dům č. p. 982 nemá charakter rodinného domku podle ustanovení § 2 vlád. nař. č. 163/47 Sb.

Řízení o vydání věcí – domu č. p. 982 se zastavěným pozemkem parcela. č. 2147 obojí v k. ú. Karlovy Vary, které probíhalo před soudy v řízení podle občanského soudního řádu již bylo pravomocně ukončeno. Pokud navrhovatel nesouhlasil ani s rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 10. 2004, č. j. 28 Cdo 528/2004 - 283, mohl se domáhat jen jeho přezkoumání Ústavním soudem. Jeho představa, že by tak mohly učinit soudy ve správním soudnictví v řízení podle soudního řádu správního neodpovídá skutečnosti. Soudy ve správním soudnictví nemají pravomoc přezkoumávat rozhodnutí soudů vydaná v řízení podle občanského soudního řádu. Tyto

soudy tedy nemohou nařídit obnovení procesu ukončeného v řízení podle občanského soudního řádu. Soudy ve správním soudnictví nemohou přezkoumat zákonnost rozhodnutí Osidlovacího úřadu a Fondu národní obnovy v Praze ze dne 30. 5. 1949 č.: 66.000/1523/1949-IV/3, protože nejsou splněny podmínky pro takový přezkum. Ve správním soudnictví bylo možné projednávání žalob proti rozhodnutím správních orgánů jen u těch správních rozhodnutí, jež po vyčerpání přípustných opravných prostředků nabyly právní moci počínaje dnem 1. 1. 1992, podle části páté občanského soudního řádu ve znění do 31. 12. 2002, a od 1. 1. 2003, od účinnosti soudního řádu správního, nebyl časový prostor pro přezkum rozhodnutí správních orgánů, která byla vydána a nabyla právní moci před 1. 1. 1992 otevřen. Tento zákon obsahuje jen ustanovení, že žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, přičemž zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Nejvyšší správní soud proto návrh navrhovatele odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro nesplnění podmínek řízení.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože návrh byl odmítnut (§ 60 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu